

РЕШЕНИЕ

№ 1025

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 18.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **8302** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно -процесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на Т. П. С., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № 8121К-8225 / 29.07.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.82, ал.1 от Закона за държавния служител и по нейно заявление вх. № 230р-24752 / 15.07.2020 г., жалбоподателката е преназначена от длъжност Началник сектор „Административен към 06-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи на длъжност Старши експерт в сектор „Административен към 04-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи. Жалбоподателката, чрез адв. П., счита заповедта за незаконосъобразна и издадена в нарушение на административно – производствените правила. Твърди, че действително заповедта е издадена по нейно заявление, но впоследствие е размислила и е подала ново такова с вх. № 81200-11460 / 03.08.2020 г., с което е оттеглила предходното. Смята, че процедурата по издаване на акта приключва със съобщаването му, а заповедта ѝ е била съобщена на 05.08.2020 г., поради което и е следвало тя да бъде прекратена. Моли за отмяна на заповедта и претендира заплащане на разноски. Ответникът по жалбата – Министърът на вътрешните работи, чрез юрк. Ц., в писмен отговор оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, платен от жалбоподателката и иска намаляването му, и претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призван, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

По делото не е спорно, че жалбоподателката Т. П. С. е изпълнявала длъжността Началник сектор „Административен към 06-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи.

Със заявление вх. № 230р-24752 / 15.07.2020 г. до Министъра на вътрешните работи, подадено чрез Директора на СДВР, жалбоподателката е поискала да бъде преназначена на длъжност Старши експерт в сектор „Административен“ към 04-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи.

В съответствие с нейното искане е издадена и процесната Заповед № 8121К-8225 / 29.07.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.82, ал.1 от Закона за държавния служител и по нейно заявление вх. № 230р-24752 / 15.07.2020 г., жалбоподателката е преназначена от длъжност Началник сектор „Административен“ към 06-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, с ранг Втори младши, наименование на длъжностното ниво по КДА – ръководно ниво 7А, на длъжност Старши експерт в сектор „Административен“ към 04-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи с ранг Втори младши, наименование на длъжностното ниво по КДА – експертно ниво 5.

Със заявление, на което е посочила дата 17.07.2020 г., но е подала с вх. № 81200-11460 / 03.08.2020 г., до Министъра на вътрешните работи г-жа С. е посочила, че оттегля предходното си заявление и моли на основание чл.56, ал.1 от АПК да бъде прекратено производството по него.

Видно от приложената административната преписка, оспорената заповед е била връчена на служителката срещу подпис на 05.08.2020 г., като върху същата няма никакво отбелязване за каквито и да е възражения. На същата дата са съставени и подписани от нея и от служител на отдел „Човешки ресурси“ при СДВР при МВР и на Акт за сдаване на длъжност за сдаване на длъжността Началник сектор „Административен“ към 06-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, както и Акт за встъпване в длъжност на длъжността Старши експерт в сектор „Административен“ към 04-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, като ѝ е връчена срещу подпис и длъжностната характеристика за заеманата от нея нова длъжност.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, с право и интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и обжалван в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Актът е издаден от компетентен административен орган – органът по назначаване в Министерство на вътрешните работи, който е именно министърът.

Същият е в писмена форма на мотивирана заповед.

Предвид горното съдът приема, че не са налице основания за отмяна или обявяване на нищожност на акта по чл.146, т.1 или т.2 от АПК.

При преглед на проведената административна процедура, съдът не установява и наличието на съществени процесуални нарушения, които а налагат отмяната на заповедта на основание чл.146, т.3 от АПК, нито пък нарушения на материалния закон или целта на същия, - представляващи основания за отмяна по чл.146, т.4 и т.5. от АПК.

Съгласно чл.82, ал.1 от ЗДСл „Държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ.“

Налице са условията за издаване на процесната заповед.

На първо място, по делото няма спор, че жалбоподателката като ранг и професионални изисквания за заемане на длъжността отговаря както на минималните изисквания за заемане на по-високата ръководна длъжност Началник сектор „Административен“ към Об-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, така и на минималните изисквания за заемане на експертната длъжност Старши експерт в сектор „Административен“ към 04-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи. Става въпрос за еднотипни структурни звена с еднотипни функции в системата на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, т.е. в едно и също населено място.

Спорът е относно това дали е налице изразено „предварително писмено съгласие“ на служителката за заемане на тази длъжност.

От доказателствата по делото е видно, че заповедта е издадена именно по заявление на служителката, с вх.№ 230р-24752 / 15.07.2020 г., което е оттеглено с друго такова с вх. № с вх. № 81200-11460 / 03.08.2020 г. В случая, без значение каква дата е написала сама в текста на заявлението си служителката, доколкото за достоверна дата се счита само тази, на входиране в деловодството на административния орган.

Заповедта е с регистрационен номер № 8121К-8225 / 29.07.2020 г., т.е. тя се счита за издадена на 29.07.2020 г.

Очевидно същата е издадена след като органът по назначаването е бил сезиран с искането за преназначаване, и все още не е подадено заявлението за оттеглянето му.

Преценката за законосъобразността на административния акт е към момента на издаване на същия, а не на връчването му на адресата, както неправилно се твърди в жалбата, поради което и при издаване на заповедта следва да се приеме, че са налице всички материалноправни условия за издаването ѝ.

След като заповедта вече е била издадена, то няма как производството да бъде прекратено.

Отделно от горното, от административната преписка е видно, че и към момента на връчване на заповедта, служителката по никакъв начин не е възразила, а напротив сдала е предходната си длъжност и е встъпила в новата такава.

Предвид изложеното, съдът в настоящия му състав намира, че оспореният акт е законосъобразен – издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му, с оглед което подадената срещу него жалба като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждане на юрисконсултско възнаграждение, то жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК,

юрисконсултско възнаграждение, което съдът с оглед осъществената защита и не голямата сложност на делото определя в размер на 100 лева, по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 35^{-ти} състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. С. срещу Заповед № 8121К-8225 / 29.07.2020 г. на Министъра на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Т. П. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на вътрешните работи 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, пред Върховния административен съд на Република България.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: